

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 17057-12-17 פ' נ' ש'

בפני כבוד השופטת הילה גורביץ שינפלד

התובעת: א' פ' ת.ז. -----

נגד

הנתבע: ש' ש' ת.ז. -----

פסק דין

- 1
 - 2
 - 3
 - 4
 - 5
 - 6
 - 7
 - 8
 - 9
 - 10
 - 11
 - 12
 - 13
 - 14
 - 15
 - 16
 - 17
 - 18
 - 19
 - 20
 - 21
 - 22
 - 23
1. התובעת היא חמתו לשעבר של הנתבע, אימה של גברת א' ש', אשר הייתה במועדים הרלוונטיים לתביעה זו אשתו של הנתבע.
2. הנתבע וגברת א' ש' הם בני זוג לשעבר אשר נישאו זל"ז כדמו"י ביום 03.03.2005, נפרדו ביום 10.7.2017 עת הנתבע עזב את הבית בו התגוררו במשותף יחד עם שלושת הקטינים המשותפים - והתגרשו ביום 10.07.2018 (להלן: "בני הזוג" או "הבעל והאישה" לפי העניין).
3. במהלך החיים המשותפים של בני הזוג הם ניהלו חשבונות בנק נפרדים.
4. במהלך חייהם המשותפים של בני הזוג, התובעת תמכה כלכלית בבני-הזוג והעבירה להם כספים ושווי כסף.
5. בכתב התביעה התבקש בית המשפט לחייב את הנתבע להשיב לתובעת מחצית מכל התשלומים והכספים שהתובעת העבירה לבני-הזוג. נטען כי התובעת העבירה את התמיכה הכלכלית והכספים בתמורה לכך שבני הזוג התחייבו כי ידאגו לתובעת עד אחרית ימיה וישיבו לה את כספה בעת הצורך. נטען כי התובעת מתקיימת מקצבת זקנה ומתגוררת בהוסטל של עמיגור. עוד נטען כי התובעת ניהלה את כספה בחשבון האישה והעבירה לבני הזוג סכומים שמצטברים לסך כולל של 520,000 ₪. נטען כי סכום זה מורכב מתמורה שקיבלה התובעת בגין דירתה והופקד למשמרת בחשבון האישה. עוד נטען כי התובעת העבירה לבני הזוג כ- 330,000 ₪ לרכישת 2 דירותיהם וסכום נוסף של כ- 190,000 ₪ לשדרוג מטבח לאחר שהנתבע חזר בתשובה והיה צורך להתאים המטבח לצרכי אמונתו.

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 17057-12-17 פ' נ' ש'

עוד נטען כי התובעת זכאית להירשם כבעלת זכויות בנכסי המקרקעין שצברו בני-הזוג. נטען כי באם היה ידוע לתובעת כי הנתבע לא יעמוד בהתחייבותו לדאוג לה עד אחרית ימיה, לא הייתה משקיעה את כל הונה בבני הזוג ונותרת בגילה המבוגר חסרת כל. נטען כי בעת רכישת נכסי המקרקעין בני הזוג היו נאמנים מטעמה ועל כן היא זכאית לרישום חלקה בבעלות בהם. בית המשפט התבקש להורות על השבת מחיצת מהכספים שהעבירה התובעת לבני הזוג לרבות הרווחים מהם, להורות על שמירת זכויותיה במחצית הנכסים או הכספים וליתן צווי דיספוזיציה בנכסים. התביעה נתמכה בתצהיר התובעת ולא פורטו בה הנכסים נשוא ההליך.

6. בכתב ההגנה הוכחו כל טענות כתב התביעה. נטען כי כתב התביעה אינו מגלה עילה וכי התביעה הוגשה כחלק מההליכים המשפטיים המתנהלים בין הנתבע לבין אשתו לשעבר בקשר עם משמרות הקטינים המשותפים. הנתבע הכחיש כי קיבל כספים מאת התובעת או התחייב כלפי התובעת בכל התחייבות שהיא. נטען כי הנתבע ואשתו לשעבר ניהלו את כספם בחשבונות נפרדים ולא הייתה לנתבע כל ידיעה אודות ההתנהלות הכספית של התובעת או אשתו לשעבר. עוד נטען כי דירת התובעת נמכרה כשנתיים לפני נישואי בני-הזוג ובטרם הפכו לבני זוג. אשר לכך שבני הזוג רכשו שתי דירות נטען כי חלקו במימון רכישת דירתם הראשונה היה בסך של כ-160,000 ₪ וחלקו ברכישת הדירה השנייה היה סך של כ-500,000 ₪ וכי התובעת לא הצביעה על עילה בשלה יש לשנות מרישום הבעלות. עוד נטען כי באם התובעת רכשה מוצרים לילדי בני-הזוג הרי שמדובר במתנות ולא בהוצאה כספית. נטען גם כי התובעת יחד עם אשתו לשעבר של הנתבע נהגו לצאת כל שנה לטיולים יוקרתיים בחו"ל וכי ככול שהתובעת החליטה לממן את בתה כלכלית, הדבר לא נעשה בתיאום עמו ועליה להפנות דרישותיה לבתה בלבד. כתב ההגנה נתמך בתצהיר הנתבע.

7. בהתאם להחלטה מיום 13.05.2018 מונה מומחה מטעם בית המשפט על מנת ליתן חוות דעתו אודות הסכומים שהעבירה התובעת לבני הזוג לשעבר, אם הועברו, מתי, כמה ולאיזה חשבון.

המומחה הגיש חוות דעת נושאת תאריך 02.09.2018. על פי חוות הדעת בתקופה שמיום 27.05.2001 ועד ליום 30.01.2017 העבירה התובעת לחשבון בתה סך כולל של 163,000 ₪ ולחשבון האיש סך כולל של 7,000 ₪ - תשלום בסך של 3,000 ₪ ביום 10.04.2007 ותשלום בסך של 4,000 ₪ ביום 23.12.2011.

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 17057-12-17 פ' נ' ש'

נוסף על כך נכתב כי ביום 23.09.2005 המירה התובעת והאישה דולרים לשקלים ותמורתן בסך של 108,700 ₪ הופקדה בחשבון האיש.

אשר לסכומים נוספים שנטען על ידי התובעת כי הם חלק מתביעתה, נכתב כי סך כולל נוסף של 121,950 ₪ הופקד בחשבון האישה בתשלומים שונים (המועדים והסכומים מפורטים בחוות הדעת) בתקופה שמיום 25.12.2013 ועד ליום 05.10.2016 באמצעות שיקים שמשוכים על שם צד ג'. נטען שאותו צד ג' המיר דולרים לשקלים עבור התובעת. עוד נכתב כי התובעת טענה שכל הכספים שהופקדו בחשבון האישה החל מחודש יוני 2001 ועד לשנת 2016 כולל הם תשלומים מאת התובעת ובסה"כ סך של 200,369 ₪. (המועדים והסכומים מפורטים בחוות הדעת).

8. התובעת הגישה תצהיר עדות ראשית מטעמה ת/1 והנתבע תצהיר עדות ראשית מטעמו נ/1. כל צד נחקר על תצהירו.

9. עובר לשמיעת הראיות, בהליך קשור תלה"מ 17-07-32723, הגישו בני הזוג לשעבר הסכם ממון שנחתם ביום 10.02.2019 וההסכם אושר וניתן לו תוקף של פס"ד ביום 13.02.2019. בסעיפים 3-4 להסכם הממון הצהירו הצדדים כי הם "הבעלים הרשום והחוקי של מלוא הזכויות" בדירה ברחוב XX בXX ובדירה ברחוב XX בXX. במסגרת הסכם הממון הצדדים חלקו ביניהם את הדירות, המיטלטלין וכלי הרכב והסכימו כי כל צד יישאר הבעלים של כל הזכויות והתחייבויות שנצברו על שמו בתקופה הרלוונטית – לרבות חשבונות הבנק שהתנהלו על שם כל אחד מהם וזאת בסעיפים 21-25 להסכם.

הבסיס המשפטי:

10. בסיכומיה נסמכת התובעת על "זעקת ההגינות".

עם כל ההבנה, איני סבורה ש-"זעקת ההגינות" כשלעצמה, היא עילת תביעה.

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 17057-12-17 פ' נ' ש'

11. עילתה של התובעת מצויה בתחום דיני החוזים והחייבים ובפרט חוק המתנה, התשכ"ח-
1968. בסעיף 4 לחוק המתנה התשכ"ח-1968 הוראה הקובעת כי באפשרות נותן המתנה
ליתן מתנה המותנית בתנאי או שנלווה חיוב לצידה. וזו לשון סעיף 4 לחוק המתנה,
התשכ"ח-1968:

"מתנה יכול שתהיה על תנאי ויכול שתחייב את המקבל לעשות
מעשה בדבר-המתנה או להימנע מעשותו; נותן המתנה רשאי לדרוש
מהמקבל את מילוי החיוב, ורשאי לדרוש זאת מי שהחיוב הוא
לזכותו, ואם היה בדבר ענין לציבור - היועץ המשפטי לממשלה או
בא כוחו."

במקרה של תנאי – אי התקיימות התנאי (תנאי מתלה או תנאי מפסיק) יכול ותפגע תוקפה
של המתנה – בהיותה מתנה על תנאי, ואילו במקרה של חיוב, אי-קיום חיוב אינו פוגם
בתוקפה של המתנה והתרופה היא זכותו של נותן המתנה לדרוש קיומו של החיוב וכל סעד
אחר בגין הפרת חיוב חוזי.

12. וראו גם ע"א 495/80 ברקוביץ ואח' נ' קלימר ואח', פד"י לו(4) 57, שם בעמוד 62 ואילך,
פסקה 9 לפסה"ד בהתייחס להוראת סעיף 4 לחוק המתנה נאמר:

" מתנה זו מכונה כמתנה בעלת זכות (modus), דהיינו "מתנה בנטל"
או - מה שנראה לנו כמדויק יותר, שכן אין לנו עניין כאן בנטל אלא
בחיוב – 'מתנה בחיוב'...על-פי אפשרות זו, החובה שבין הצדדים אינו
חובה הדדית, אלא חובה חד-צדדית, שבו המשיבה נותנת מתנה למקבל.
בצד זאת נוטל על עצמו המקבל חיוב כלפי הנותן. חיוב זה אינו
מהווה תמורה למתנה, ועל-כן עניין לנו בחובה מתנה. חיוב זה אינו
סינאלגמאטי, והוא 'משאיר לעסקה את אפייה העיקרית כמתנה' (ג'
טדסקי, על חוק המתנה, תשכ"ח-1968 משפטים א (תשכ"ט) בעמ'
643). אם מקבל המתנה מפר את החיוב המוטל עליו, הריהו מפר
חיוב חוזי, ובידי נותן המתנה התרופות הרגילות, הקיימות בגין
הפרת חיוב, כלומר, אכיפה, ביטול ופיצויים...על דבר האכיפה עומד
חוק המתנה עצמו בקבעו, כי 'נותן המתנה רשאי לדרוש מהמקבל את
מילוי החיוב' (סעיף 4). דברים אלה לא באו במקום הוראות חוק
החוזים (תרופות בשל הפרת חובה), אלא בנוסף להן...הרשאי נותן
המתנה לבטל את חובה המתנה עצמו? כפי שראינו, אם נפל פגם
בכריתת חובה המתנה, יחולו הוראות חוק החוזים (חלק כללי), ועל-
פיהן יש שהחובה בטל, ויש שהחובה ניתן לביטול...אך הרשאי נותן
המתנה לבטלה, בשל הפרת החיוב, שנטל על עצמו מקבל המתנה?
דעתי היא, כי נותן המתנה אינו רשאי לבטלה, רק משום שהחיוב
הצמוד לה הופר...הטעם לכך הוא, שהחיוב הצמוד לעסקה, על-פי
עצם מהותו, הוא חיוב העומד ברשות עצמו, שאינו קשור בקשר
הדדי, סינאלגמאטי עם עיסקת המתנה עצמה. זו האחרונה הושלמה,
ובה לא נפל כל פגם, ולא התבצעה כל הפרה. מעשה ההפרה הוא

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 17057-12-17 פ' נ' ש'

בחוב, ובגין זאת ניתן לדרוש, בתנאים מסוימים, את ביטולו של החוב אך לא את ביטולה של עיסקת המתנה עצמה. כפי שאמר פרופ' מ' א' ראבילו, שם, בעמ' 19: 'המתנה היא חוזה חד-צדדי: לא נוצרות בו חובות הדדיות של המתקשרים, וביצוע החוזה על-ידי החייב אינו תלוי או מותנה בביצוע על-ידי הצד השני להתקשרות'. אם אמנם החוזה שלפנינו הוא חוזה של מתנה, ובו חוב המוטל על מקבלת, הרי שהמערער בהתנהגותו הפר את החוב. על-כן עומדות למשיבה התרופות בגין הפרת החוב, לרבות תרופת הביטול ותרופת הפיצויים. אינה עומדת למשיבה התרופה של ביטול המתנה עצמה."

האם עסקינן במתנות על תנאי או בתמנה בחיוב?

13. משמעות הדברים היא כי ככול שיקבע שהמדובר במתנות בחיוב יש לדחות את התביעה להשבה.

14. הדרך לבחון את מהות ההסכמה – האם על תנאי או בחיוב, היא להתחקות אחר כוונת הצדדים ואומד דעתם. נאמר כי לא פעם ניתן להשקיף על אותו אירוע עצמו הן כתנאי והן כחיוב וההכרעה תהא על פי כוונת הצדדים. ראו פס"ד ע"א 495/80 ברקוביץ ואח' נ' קלימר ואח', שאוזכר לעיל בעמדו 65 פסקה 13 לפסה"ד.

15. אציין כבר כעת כי מטענות התובעת עצמה אני למדה כי גם אם מתקבלת גרסת התובעת במלואה, עסקינן במתנות בחיוב (ככול שהיה חיוב).

מטענות התובעת עולה כי התובעת לא טענה כנגד תוקף המתנות, ולא טענה כי בשל העדר התנאי המתנות בטלות. התובעת טענה להסתמכות ולחיוב הנלווה למתנות. וכך באו הדברים לידי ביטוי בתצהירה ת/1:

א. בסעיף 5 הצהירה, כי "משך שנות נישואיהם של ש' וא', סייעתי להם רבות בכסף ובשווה כסף, זאת כמובן, בתמורה לכך שש' וא' הבטיחו לי כי, ידאגו לי עד אחרית ימי חיי וכמובן ידאגו להשיב לי את כספיי בעת הצורך".

ב. בסעיף 11 הצהירה כי "ש' וא' אומנם בנו את בטחונם הכלכלי, בין היתר, על גבי, אך זאת כמובן בתמורה לכך שש' וא' הבטיחו לי כי, לעולם ידאגו לי עד אחרית ימי".

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 17057-12-17 פ' נ' ש'

- ג. בהמשך בסעיף 13 הצהירה כי "לו הייתי יודעת שאין בכוונת ש' לעמוד בהבטחותיו (לפיהן הוא ידאג לי עד אחרית ימיי), הרי שלא הייתי משקיעה את כל הוני בש' ובא' ונותרת חסרת כל (ממש כך!) בגילי המבוגר".
- ד. ובסעיף 19 הצהירה "הנני מצהירה כי, לא היה לי כל אינטרס להשקיע את מיטב כספי בא' ובש', לולא הבטחתם לפיה הם ידאגו לי עד אחרית ימיי".
16. מדברים אלו אני למדה כי בעיני התובעת עצמה כל אחת מהעסקאות – מתנת הכספים וההתחייבות הנטענת – עמדו כל אחת בפני עצמה.
- התובעת ציפתה כי בני הזוג לשעבר יקיימו את ההתחייבות הנטענת אך לא התנתה את מתן המתנות שנתנה להם בתנאי. התובעת גם לא הסבירה ולא פירטה את תוכן ההתחייבות. האם הכוונה לסיוע כלכלי? למקום מגורים? הרושם הוא כי כוונת התובעת הייתה להיטיב עם ביתה וחתנה והיא לא עשתה זאת אגב הבטחת זכויותיה להשבה במידת הצורך או התנתה את מתן המתנות בתנאי מתלה או בתנאי מפסיק. והשווה פס"ד ברקוביץ שאוזכר לעיל, שם נקבע כי המתנה ניתנה על תנאי למגורים בבית בני הזוג.
- משמעות הדברים שאי קיום החיוב (אם אכן לא קיים) אינו מקנה לתובעת את הזכות לבטל את המתנות והיא אינה זכאית להשבה בשל ביטול.
- האם התובעת זכאית לתרופה בשל הפרת החיוב?
17. משהגעתי לכאן יש לבחון האם התובעת זכאית לסעד מכוח הפרת החיוב שנלווה למתנות. אבהיר כי להבדיל משאלת ההשבה וזכות לביטול המתנה, לשם בחינת הסעדים להם זכאית אם לאו התובעת, יש לבחון האם הנתבע אכן נטל על עצמו חיוב ומהו.
18. הנתבע הכחיש את קבלת הכספים וכן את החיוב הנטען.

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 17057-12-17 פ' נ' ש'

19. לא נתתי אמון כלל בעדות הנתבע. התרשמותי הייתה כי הוא לא אמר אמת בכל הנוגע
לכספים שהעבירה לבני הזוג התובעת והיה ידוע לו היטב כי כספים שהעבירה אשתו
לשעבר וכספים בהם הם עשו שימוש בחיים המשותפים לרכישת הדירות, שיפוצים ועוד,
אשר שולמו מחשבון אשתו לשעבר – הם כספים שהתקבלו מהתובעת.

עם זאת אין בכך להועיל לתובעת שכן לא שוכנעתי כי החיוב הנטען הוא חיוב שנטל על
עצמו הנתבע באופן שהפרתו תחייב אותו במתן פיצויי או תרופה אחרת.

20. ראשית לעניין עצם החיוב. התובעת לא הביאה על עדות נוספת לעדותה על מנת לתמוך
בגרסתה. אפילו בתה, אשתו לשעבר של הנתבע לא נתנה תצהיר ולא זומנה לעדות על אף
שהייתה נוכחת בדיונים ולא הייתה כל מניעה לקבל גרסתה לנטען. אי-זימונה של הבת
לעדות פועלת לחובת התובעת.

חזקה היא כי הימנעות צד מלהביא ראיה שיכולה הייתה לתמוך בטענתו מקימה חזקה
שבעובדה כי היה באותה ראיה על-מנת לפעול לחובתו. ראו ע"א 2275/90 לימה נ' רוזנברג
פד"י מז (2) 606, 614, ע"א 465/88 הבנק למימון נ' מתתיהו פד"י מה (4) 651, 658 ועוד.
וראו גם סעיף 54 לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א-1971.

נוסף על כך, התובעת עצמה העידה כי כל התנהלותה הייתה מול בתה בלבד וללא מעורבות
הנתבע. בחקירתה הנגדית העידה כי כספה יחד עם כספה של הבת הופקדו בחשבון הבנק
של הבת וכי העברת הכספים לנתבע נעשה על יד הבת בהסכמתה לפי בקשתה הבת. ראו
עמוד 36 שורות 5-11.

משמעות הדבר הוא כי לא הוכח מהו החיוב הנטען ולא ניתן לקבוע אם הופר ויש לדחות
את התביעה.

21. שנית לעניין עצם החיוב ותוכנו. גם אם הייתה התובעת מוכיחה כי היה חיוב בצידה של
המתנות, הרי שעל מנת לבחון האם הופר חיוב – על התובעת היה לפרט את החיוב וזאת
לא נעשה.

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 17057-12-17 פ' נ' ש'

טענת התובעת היא כי הייתה התחייבות לדאוג לה כל חייה. אין די בטענה כללית כזו, בוודאי לא בנסיבות כאן כאשר בתקופת מתן המתנות התובעת התגוררה בדירתה שלה, לא עם בני הזוג, ולא רק שלא נזקקה לתמיכה כלכלית או אחרת – אלא היא זו שלטענתה תמכה בבני הזוג. בנסיבות אלו לא ברור למה כוונתה באומרה "ידאגו לי עד אחרית ימי". יש שיגידו כי די בשיחת טלפון, יש שיגידו כי הכוונת לרווחה כלכלית, יש שיגידו כי הכוונה לרווחה נפשית ועוד ועוד דוגמאות. התובעת לא פירטה את תוכן החיוב.

יתר על כן, בחקירתה הנגדית התובעת העידה כי בכל עת שתמצא היא תוכל לעבור להתגורר עם בתה. כך במענה לשאלה אם היא מבקשת כי חלק מהדירה ירשם על שמה השיבה כי "אני יודעת שיש לי זכות כי השקעתי כסף. אני יכולה) בכל רגע לעבור לגור עם א' אם אצא מההוסטל ואיש לא יגרש אותי. אני לא מתעקשת בזה בינתיים". עמוד 34 שורות 19-21.

כאשר התובעת עצמה לא טענה כי היא זקוקה לכספים, למגורים או לדבר מה נוסף, ומהו התוכן אותו יש לצקת לחיוב הנטען, ומדוע הוא הופר, אם בכלל, די בכך להביא לדחיית הזכות לפיצויים בשל הפרת חיוב.

וראו גם כי בעמוד 38 שורות 7-14 לחקירתה, מודה התובעת כי אינה זקוקה לכספים בעת הזו וכי לא עשתה נסיון לפנות לנתבע לקבל סיוע או עזרה ממנו. לדבריה "לא ניסיתי לפנות אליו, ואני לא מתכוונת. עכשיו יש לו דירה על חשבוני ועוד שנתיים הוא יתחיל לקבל ממנה רווחים. יש לו 3 דירות, באחת הוא גר ושתיים בשכירות". דברים אלו מלמדים כי לא חיוב אמתי, ניתן לאכיפה או פיצוי הוא המנחה את התובעת, אלא תחושתה כי הנתבע התעשר על חשבונה.

22. שלישית, התובעת עצמה לא ידעה להסיר גרסתה ועילת תביעתה. בטענותיה עלו 3 גרסאות סותרות. גרסה האחת לפיה כספה נוהל בנאמנות עבורה (בחקירתה הנגדית עמוד 36), גרסה שניה כי השקיעה כספים (בתצהירה ת/1) וגרסה שלישית לפיה המתנות ניתנו ובצדם החיוב הנטען. בחקירתה התובעת עומתה עם גרסותיה השונות והעלתה גרסה רביעית לפיה בני-הזוג לשעבר התחייבו להשיב לה את הכספים ששולמו מכספה עבור התשלום הראשון לדירה הראשונה וסך של 150,000 ₪ עבור הדירה השנייה. ראו עמוד 37 שורות 7-34. התובעת לא ידעה להסביר מדוע גרסה זו לא נטענה קודם לכן ומהי הגרסה הנכונה.

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 17057-12-17 פ' נ' ש'

בהמשך עדותה עלתה גרסה נוספת לפיה העלתה את דרישתה להשבת כספים נובעת מגירושי בני הזוג לשעבר – באומרה כי באם לא היו מתגרשים הייתה מניחה שאם תצטרך משהו יתנו לה.

לעניין גרסת התובעת כי הכספים ניתנו בנאמנות, אפנה לכך שהתובעת אישרה בחקירתה כי אינה עותרת לרישום זכויות במקרקעין על שמה. משהתובעת אינה עותרת לסעד זה, הרי שחזה בה למעשה מטענתה להשקעת כספים בנאמנות עבורה במקרקעין. ראו עדותה בעמוד 34 שורות 19-23.

23. לאור האמור הרי שיש לדחות את התביעה שכן לא הוכח קיומו של חיוב בצד המתנות וגם אם היה קיים חיוב, לא הוכח תוכנו של החיוב או הפרתו.

בנסיבות אלו אין מקום לבחון את סכומם הכולל של המתנות שהעבירה התובעת לבני הזוג לשעבר ואת הנתונים שפורטו בחוות הדעת אך חשוב להעיר כי על פי הסכם הממון שאושר וניתן לו תוקף של פסק דין כל אחד מבני הזוג לשעבר נשאר הבעלים של חשבון הבנק שלו ולא פורטו היתרות של החשבונות כך שלא ניתן לדעת מתוך כלל הכספים שהוקפדו לחשבון הבת, אם הופקדו על ידי התובעת, מה נותרו בידה ומה שימש את בני הזוג.

נפסק:

24. התביעה נדחת. לפנים משורת הדין, הואיל ולא נותר בי ספק כי הנתבע ידע שמקור הכספים לרכישת הדירות הוא התובעת וכך גם תשלומים נוספים – אין צו להוצאות.

ניתן לפרסום בהשמטת פרטים מזהים.

המזכירות תמציא לצדדים ותסגור ההליך.

ניתן היום, ד' אב תשע"ט, 05 אוגוסט 2019, בהעדר הצדדים.

חתימה